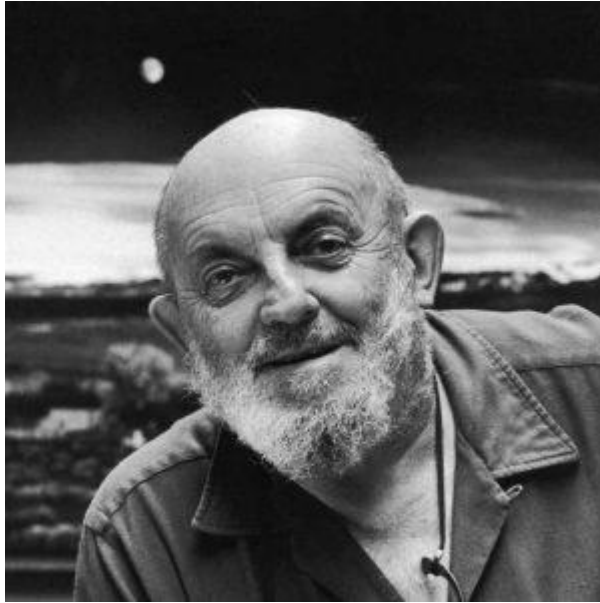

Ansel Adams, Φωτογράφος

Αυτή η [βιογραφία του Ansel Adams](#) δημοσιεύτηκε από το Oxford University Press για την αμερικανική εθνική βιογραφία.

Άνσελ Άνταμς μπροστά στην πιο διάσημη εικόνα του, "Moonrise, Hernandez"

Άνταμς, Άνσελ (20 Φεβρουαρίου 1902 - 22 Απριλίου 1984), φωτογράφος και περιβαλλοντολόγος, γεννήθηκε στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνια, γιος του Τσαρλς Χίτσκοκ Άνταμς, επιχειρηματία και της Olive Bray. Έγγονός ενός πλούσιου βαρόνου ξυλείας, ο Άνταμς μεγάλωσε σε ένα σπίτι που βρισκόταν ανάμεσα στους αμμόλοφους της [Γκόλντεν Γκέιτ](#).

Όταν ο Άνταμς ήταν μόλις τεσσάρων ετών, ένας μετασεισμός του μεγάλου σεισμού και της πυρκαγιάς του 1906 τον έριξε στο έδαφος και έσπασε άσχημα τη μύτη του, σηματοδύνοντάς τον ευδιάκριτα για μια ζωή. Ένα χρόνο αργότερα η οικογενειακή περιουσία κατέρρευσε στον οικονομικό πανικό του 1907 και ο πατέρας του Άνταμς πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του με σθένος αλλά χωρίς αποτέλεσμα προσπαθώντας να ανακτήσει.

Μοναδικό παιδί, ο Άνταμς γεννήθηκε όταν η μητέρα του ήταν σχεδόν σαράντα. Οι σχετικά ηλικιωμένοι γονείς του, το πλούσιο οικογενειακό ιστορικό και η ζωντανή παρουσία της παρθενικής αδερφής της μητέρας

του και του ηλικιωμένου πατέρα, όλα συνδυάστηκαν για να δημιουργήσουν ένα βικτοριανό και κοινωνικά και συναισθηματικά συντηρητικό περιβάλλον. Η μητέρα του Άνταμς περνούσε μεγάλο μέρος του χρόνου της σκεπτόμενος και ανησυχώντας για την αδυναμία του συζύγου της να αποκαταστήσει την περιουσία του Άνταμς, αφήνοντας ένα αμφίσημο αποτύπωμα στο γιο της. Ο Τσαρλς Άνταμς, από την άλλη πλευρά, επηρέασε βαθιά και υπομονετικά, ενθάρρυνε και υποστήριξε τον γιο του.

Η φυσική ντροπαλότητα και μια ορισμένη ένταση ιδιοφυΐας, σε συνδυασμό με τη δραματικά «σεισμομένη» μύτη, προκάλεσαν τον Άνταμς να έχει προβλήματα προσαρμογής στο σχολείο. Στη μετέπειτα ζωή του σημείωσε ότι μπορεί να είχε διαγνωστεί ως υπερκινητικός. Υπάρχει επίσης η ευδιάκριτη πιθανότητα να υπέφερε από δυσλεξία. Δεν είχε επιτυχία στα διάφορα σχολεία στα οποία τον έστειλαν οι γονείς του. Κατά συνέπεια, ο πατέρας του και η θεία του τον δίδαξαν στο σπίτι. Τελικά, κατάφερε να κερδίσει αυτό που αποκάλεσε «δίπλωμα νομιμοποίησης» από το ιδιωτικό σχολείο της κυρίας Kate M. Wilkins - ίσως ισοδύναμο με το να έχει ολοκληρώσει την όγδοη τάξη.

Το πιο σημαντικό αποτέλεσμα της κάπως μοναχικής και αλάνθαστα διαφορετικής παιδικής ηλικίας του Άνταμς ήταν η χαρά που βρήκε στη φύση, όπως αποδεικνύεται από τους μεγάλους περιπάτους του στις ακόμα άγριες περιοχές του Γκόλντεν Γκέιτ. Σχεδόν κάθε μέρα τον έβρισκε να κάνει πεζοπορία στους αμμόλοφους ή να ελίσσεται κατά μήκος του Lobos Creek, μέχρι την [παραλία Baker](#) ή έξω από την άκρη της αμερικανικής ηπείρου.

Όταν ο Άνταμς ήταν δώδεκα, έμαθε να παίζει πιάνο και να διαβάζει μουσική. Σύντομα πήρε μαθήματα και η ένθερμη ενασχόληση με τη μουσική έγινε το υποκατάστατό του για την επίσημη εκπαίδευση. Για τα επόμενα δώδεκα χρόνια το πιάνο ήταν η κύρια ασχολία του Άνταμς και, μέχρι το 1920, το επάγγελμα που ήθελε.

Αν και τελικά εγκατέλειψε τη μουσική για τη φωτογραφία, το πιάνο έφερε ουσία, πειθαρχία και δομή στην απογοητευτική και άστατη νεολαία του. Επιπλέον, η προσεκτική εκπαίδευση και η απαιτητική τέχνη που απαιτούνταν από έναν μουσικό πληροφόρησαν βαθιά την εικαστική του τέχνη, καθώς και τα επιδραστικά γραπτά και τις διδασκαλίες του για τη φωτογραφία.

Ansel στο LeConte Lodge, Yosemite Valley, Καλιφόρνια, γ. 1921.
Συλλογή Michael and Jeanne Adams.

Εάν η αγάπη του Άνταμς για τη φύση καλλιεργήθηκε στη Γκόλντεν Γκέιτ, η ζωή του ήταν, σύμφωνα με τα λόγια του, «χρωματισμένη και διαμορφωμένη από τη μεγάλη κίνηση της γης» της Γιόσεμιτ Σιέρα (Άνταμς, Γιόσεμιτ και η Σιέρα Νεβάδα, σελ. Χίβ). Πέρασε σημαντικό χρόνο εκεί κάθε χρόνο από το 1916 μέχρι το θάνατό του. Από την πρώτη του επίσκεψη, ο Άνταμς μεταμορφώθηκε.

Άρχισε να χρησιμοποιεί το Kodak No. 1 Box Brownie που του είχαν δώσει οι γονείς του. Περπάτησε, σκαρφάλωσε και εξερεύνησε, αποκτώντας αυτοεκτίμηση και αυτοπεποίθηση.

Το 1919 εντάχθηκε στο Sierra Club και πέρασε το πρώτο από τα τέσσερα καλοκαίρια στην [κοιλάδα Yosemite](#), ως «φύλακας» της LeConte Memorial Lodge του συλλόγου. Έγινε φίλος με πολλούς από τους ηγέτες του συλλόγου, οι οποίοι ήταν ιδρυτές του νεογέννητου κινήματος διατήρησης της Αμερικής.

Γνώρισε τη σύζυγό του, Βιρτζίνια Μπεστ, στο Yosemite. παντρεύτηκαν το 1928. Το ζευγάρι είχε δύο παιδιά.

Young Ansel Adams, Sierra Club Pack Trip

Το Sierra Club ήταν ζωτικής σημασίας για την πρόωπη επιτυχία του Adams ως φωτογράφου. Οι πρώτες δημοσιευμένες φωτογραφίες και γραπτά του εμφανίστηκαν στο Δελτίο του συλλόγου το 1922 και είχε την πρώτη του έκθεση ενός ατόμου το 1928 στην έδρα του συλλόγου στο Σαν Φρανσίσκο. Κάθε καλοκαίρι ο σύλλογος πραγματοποιούσε ένα μεγάλο ταξίδι διάρκειας ενός μήνα, συνήθως στη Σιέρα Νεβάδα, το οποίο προσέλκυσε έως και διακόσια μέλη. Οι συμμετέχοντες πεζοπορούσαν κάθε μέρα σε ένα νέο και όμορφο κάμπινγκ συνοδευόμενο από ένα μεγάλο απόσπασμα από μουλάρια, συσκευαστές, μάγειρες και τα παρόμοια. Ως φωτογράφος αυτών των εξόδων, στα τέλη της δεκαετίας του 1920, ο Άνταμς άρχισε να συνειδητοποιεί ότι θα μπορούσε να κερδίσει αρκετά για να επιβιώσει - πράγματι, ήταν πολύ πιο πιθανό να ευημερήσει ως φωτογράφος παρά ως πιανίστας συναυλιών. Μέχρι το 1934 ο Άνταμς είχε εκλεγεί στο διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου και είχε καθιερωθεί ως καλλιτέχνης της Σιέρα Νεβάδα και αμυντικός του Γιοσεμίτι.

Monolith, The Face of Half Dome, 1927 από τον Ansel Adams

Δεκαεννέα είκοσι επτά ήταν το κομβικό έτος της ζωής του Άνταμς. Έκανε την πρώτη του πλήρως οπτικοποιημένη φωτογραφία, [Monolith, the Face of Half Dome](#), και πήρε το πρώτο του HighTrip. Το πιο σημαντικό, ήταν ότι επηρεάστηκε από τον Άλμπερτ Μ. Μπέντερ, ασφαλιστικό μεγιστάνα του Σαν Φρανσίσκο και προστάτη των τεχνών και των καλλιτεχνών. Κυριολεκτικά την επομένη της συνάντησής τους, ο Bender ξεκίνησε την προετοιμασία και τη δημοσίευση του πρώτου χαρτοφυλακίου του Adams, *Parmelian Prints of the High Sierras* [sic].

Η φιλία, η ενθάρρυνση και η οικονομική υποστήριξη του Μπέντερ άλλαξαν δραματικά τη ζωή του Άνταμς. Οι δημιουργικές του δυνάμεις και ικανότητες ως φωτογράφος άνθησαν και άρχισε να έχει την αυτοπεποίθηση και τη δυνατότητα να κυνηγήσει τα όνειρά του. Πράγματι, η καλοπροαίρετη υποστήριξη του Μπέντερ προκάλεσε τη μετατροπή ενός πιανίστ σε ένα καλλιτέχνη, του οποίου οι φωτογραφίες, όπως έγραψε η κριτικός Abigail Foerstner στο *Chicago Tribune* (3 Δεκεμβρίου 1992), «έκαναν για τα εθνικά πάρκα κάτι αντίστοιχο με αυτό που έκαναν τα έπη του Ομήρου. Οδυσσέας."

Αν και η μετάβαση του Άνταμς από μουσικό σε φωτογράφο δεν έγινε αμέσως, το πάθος του άλλαξε γρήγορα αφού ο Μπέντερ ήρθε στη ζωή του και τα έργα και οι δυνατότητες πολλαπλασιάστηκαν. Εκτός από τα καλοκαίρια που φωτογραφίζονταν στη Σιέρα Νεβάδα, ο Άνταμς έκανε αρκετά μακρά ταξίδια στα νοτιοδυτικά για να συνεργαστεί με τη Μέρι Όστιν, μεγάλη κυρία των δυτικών λογοτεχνών. Το υπέροχο περιοδικό βιβλίο τους, *Taos Pueblo*, εκδόθηκε το 1930. Την ίδια χρονιά ο Άνταμς

γνώρισε τον φωτογράφο Πολ Στραντ, οι εικόνες του οποίου είχαν ισχυρό αντίκτυπο στον Άνταμς και τον βοήθησαν να τον απομακρύνει από το «εικονογραφικό» στυλ που είχε προτιμήσει στη δεκαετία του 1920. Το Ο Άνταμς άρχισε να επιδιώκει την «ευθεία φωτογραφία», στην οποία τονίστηκε η ευκρίνεια του φακού και η τελική εκτύπωση δεν έδειξε να χειραγωγείται στην κάμερα ή στο σκοτεινό δωμάτιο. Ο Άνταμς σύντομα θα γινόταν ο άρθρωτος και επίμονος πρωταθλητής του ιστού της ευθείας φωτογραφίας. [Εκδ. Σημείωση: Χειρίζεται σε αυτήν την περίπτωση που σημαίνει αλλαγή της σαφήνειας ή του περιεχομένου του φωτογραφημένου θέματος.

Τεχνικές όπως «κάψιμο» και «αποφυγή», καθώς και το Zone System, ένα επιστημονικό σύστημα που αναπτύχθηκε από τον Adams, χρησιμοποιείται ειδικά για να «χειριστεί» την τονικότητα και να δώσει στον καλλιτέχνη τη δυνατότητα να δημιουργεί σε αντίθεση με το δίσκο.]

Edward Weston από τον Ansel Adams

Το 1927 ο Άνταμς γνώρισε τον φωτογράφο [Έντουαρντ Γουέστον](#) . Έγιναν όλο και πιο σημαντικοί μεταξύ τους ως φίλοι και συνάδελφοι. Ο διάσημος Όμιλος f/64, που ιδρύθηκε το 1932, ενώθηκε γύρω από το αναγνωρισμένο μεγαλείο του Weston και τη δυναμική ενέργεια του Adams. Αν και χαλαρά οργανωμένα και σχετικά βραχύβια, η ομάδα f/64 έφερε το νέο όραμα της Δυτικής Ακτής για ευθεία φωτογραφία στην εθνική προσοχή και επιρροή. [Το Μουσείο DeYoung του Σαν Φρανσίσκο](#) έδωσε αμέσως στον f/64 μια έκθεση και, την ίδια χρονιά, έδωσε στον Άνταμς την πρώτη του ατομική έκθεση μουσείου.

Το αστέρι του Άνταμς ανέβηκε γρήγορα στις αρχές της δεκαετίας του 1930, προωθούμενο εν μέρει από την ικανότητά του και εν μέρει από την εκχυλιστική του ενέργεια και δραστηριότητα. Έκανε την πρώτη του επίσκεψη στη Νέα Υόρκη το 1933, σε προσκύνημα για να συναντήσει τον φωτογράφο [Άλφρεντ Στίγκλιτς](#), ο καλλιτέχνης του οποίου το έργο και τη φιλοσοφία ο Adams θαύμαζε περισσότερο και του οποίου η ζωή αφοσίωσης στο μέσο μίμησε συνειδητά. Η σχέση τους ήταν έντονη και η αλληλογραφία τους συχνή, πλούσια και διορατική. Αν και βαθιά άντρας της Δύσης, ο Άνταμς πέρασε αρκετό χρόνο στη Νέα Υόρκη κατά τη δεκαετία του 1930 και του 1940 και ο κύκλος του Στίγκλιτς έπαιξε ζωτικό ρόλο στην καλλιτεχνική του ζωή.

Το 1933 η Delphic Gallery έδωσε στον Άνταμς την πρώτη του παράσταση στη Νέα Υόρκη. Η πρώτη του σειρά τεχνικών άρθρων δημοσιεύτηκε στο Camera Craft το 1934 και το πρώτο του βιβλίο που κυκλοφόρησε ευρέως, Making a Photograph, εμφανίστηκε το 1935. Το πιο σημαντικό, το 1936, ο Stieglitz έδωσε στον Άνταμς μια ατομική παράσταση στο An American Place.

Η αναγνώριση, ωστόσο, δεν αμβλύνει τις οικονομικές πιέσεις του Άνταμς. Σε επιστολή του στις 6 Αυγούστου 1935 έγραψε στον Γουέστον, «βρεθμουν απασχολημένος, αλλά έσπασα. Δεν φαίνεται να σκαρφαλώνω πάνω από τον οικονομικό φράχτη». Ο Άνταμς αναγκάστηκε να περάσει μεγάλο μέρος του χρόνου του ως εμπορικός φωτογράφος.

Οι πελάτες έτρεξαν τη γκάμα, συμπεριλαμβανομένου του παραχωρησιούχου Yosemite, της Υπηρεσίας Εθνικού Πάρκου, της Kodak, της Zeiss, της IBM, της AT&T, ενός μικρού γυναικείου κολλεγίου, μιας εταιρείας αποξηραμένων φρούτων, και περιοδικών Life, Fortune και Arizona Highways - εν ολίγοις, από πορτρέτα έως καταλόγους στο Coloramas. Στις 2 Ιουλίου 1938 έγραψε στον φίλο David McAlpin, «Πρέπει να κάνω κάτι στο σχετικά κοντινό μέλλον για να ανακτήσω το σωστό κομμάτι στη φωτογραφία.

Κυριολεκτικά με έχει κατακλύσει «εμπορική» δουλειά - απαραίτητη για πρακτικούς λόγους, αλλά πολύ συγκρατημένη στη δημιουργική μου δουλειά. Αν και ο Adams έγινε ένας ασυνήθιστα καταρτισμένος φωτογράφος, η δουλειά ήταν διαλείπουσα και ανησυχούσε συνεχώς για την πληρωμή των λογαριασμών του επόμενου μήνα. Η οικονομική του κατάσταση παρέμεινε επισφαλής και πηγή σημαντικού άγχους μέχρι αργά στη ζωή.

Η τεχνική μαεστρία του Άνταμς ήταν το παραμύθι. Περισσότερο από κάθε δημιουργικό φωτογράφο, πριν ή από τότε, απολάμβανε στη θεωρία

και την πρακτική του μέσου. Ο Weston και ο Strand τον συμβουλευόνταν συχνά για τεχνικές συμβουλές. Υπηρέτησε ως κύριος σύμβουλος φωτογραφίας στην Polaroid και τη Hasselblad και, άτυπα, σε πολλές άλλες φωτογραφικές ανησυχίες. Ο Άνταμς ανέπτυξε το περίφημο και εξαιρετικά πολύπλοκο «σύστημα ζώνης» για τον έλεγχο και τη συσχέτιση της έκθεσης και της ανάπτυξης, επιτρέποντας στους φωτογράφους να απεικονίζουν δημιουργικά μια εικόνα και να παράγουν μια φωτογραφία που ταιριάζει και εκφράζει αυτήν την οπτικοποίηση. Παρήγαγε δέκα τόμους τεχνικών εγχειριδίων για τη φωτογραφία, τα οποία είναι τα πιο σημαντικά βιβλία που γράφτηκαν ποτέ για το θέμα.

Η ενέργεια και η ικανότητα του Άνταμς για εργασία ήταν απλά κολοσσιαία. Συχνά εργαζόταν για δεκαοκτώ ή περισσότερες ώρες την ημέρα, για μέρες και εβδομάδες. Δεν υπήρχαν διακοπές, ούτε αργίες, ούτε Κυριακές στη ζωή του Άνσελ Άνταμς. Συχνά, μετά από μια έντονη περίοδο εργασίας, επέστρεφε στο Σαν Φρανσίσκο ή στο Γιοσεμίτ, έπασχε αμέσως από τη «γρίπη» και περνούσε αρκετές ημέρες στο κρεβάτι.

Η υπερκινητική ύπαρξή του τροφοδοτήθηκε επίσης από το αλκοόλ, για το οποίο είχε ιδιαίτερη αγάπη και μια συνεχή δίνη κοινωνικής δραστηριότητας, φίλων και συναδέλφων. Όπως γράφει ο Beaumont Newhall στο FOCUS: Memoirs of a Life in Photography (1993), «ο Ansel ήταν ένας σπουδαίος άνδρας του πάρτι και του άρεσε να διασκεδάσει. Είχε μια πολύ κυρίαρχη προσωπικότητα και θα ήταν πάντα το κέντρο της προσοχής» (σελ. 235).

Άνσελ Άνταμς, Κήρυγμα στο Όρος

Ο Άνταμς περιέγραψε τον εαυτό του ως φωτογράφο - λέκτορα - συγγραφέα. Θα ήταν ίσως πιο ακριβές να πούμε ότι ήταν απλώς - πράγματι, αναγκαστικά - ένας επικοινωνιακός. Ταξίδευε ατελείωτα τη χώρα επιδιώκοντας τόσο τη φυσική ομορφιά που λάτρευε και

φωτογράφιζε όσο και το κοινό που απαιτούσε. Ο Άνταμς ένωσε μια έντονη δέσμευση για την προώθηση της φωτογραφίας ως καλής τέχνης και έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην ίδρυση του πρώτου μουσειακού τμήματος φωτογραφίας, στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης στη Νέα Υόρκη. Οι εργασίες στο μουσείο προώθησαν τις στενότερες σχέσεις της ζωής του Άνταμς, με τον Μπομόντ και τη Νάνσυ Νιούχαλ, ιστορικό και διαχειριστή μουσείου και συγγραφέα-σχεδιαστή, αντίστοιχα. Η συνεργασία τους ήταν αναμφισβήτητη η πιο ισχυρή συνεργασία στη φωτογραφία του εικοστού αιώνα. Στη δεκαετία του 1950 και του 1960 η Νάνσυ Νιούχαλ και ο Άνταμς δημιούργησαν μια σειρά βιβλίων και εκθέσεων ιστορικής σημασίας, ιδιαίτερα του Sierra Club's This is the American Earth (1960), το οποίο, με την κλασική Σιωπηλή Άνοιξη της Ρέιτσελ Κάρσον, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην κυκλοφορία της πρώτης ευρύ περιβαλλοντικό κίνημα πολιτών.

Ο Άνταμς ήταν ένας ασταμάτητος ακτιβιστής για την αιτία της ερημιάς και του περιβάλλοντος. Με τα χρόνια παρακολούθησε αναρίθμητες συναντήσεις και έγραψε χιλιάδες επιστολές για την υποστήριξη της φιλοσοφίας διατήρησής του σε συντάκτες εφημερίδων, συναδέλφους του Sierra Club και Wilderness Society, κυβερνητικούς γραφειοκράτες και πολιτικούς. Ωστόσο, η μεγάλη επιρροή του προήλθε από τη φωτογραφία του. Οι εικόνες του έγιναν τα σύμβολα, οι πραγματικές εικόνες, της άγριας Αμερικής.

Όταν οι άνθρωποι σκεφτόντουσαν τα εθνικά πάρκα του Sierra Club ή τη φύση του ίδιου του περιβάλλοντος, τα οραματίζονταν συχνά ως προς τα [έργα τέχνης](#) του [Ansel Adams](#). Οι ασπρόμαυρες εικόνες του δεν ήταν «ρεαλιστικά» έγγραφα της φύσης. Αντ' αυτού, επιδίωξαν μια εντατικοποίηση και εξαγνισμό της ψυχολογικής εμπειρίας της φυσικής ομορφιάς. Δημιούργησε μια αίσθηση του υπέροχου μεγαλείου της φύσης που ενέπνευσε στον θεατή το συναισθηματικό ισοδύναμο της ερημιάς, συχνά πιο ισχυρό από το πραγματικό.

Για τον Άνταμς, τα περιβαλλοντικά ζητήματα ιδιαίτερης σημασίας ήταν [το Εθνικό Πάρκο Γιοσέμιτι](#) , το εθνικό σύστημα πάρκων και κυρίως η διατήρηση της ερημιάς. Επικεντρώθηκε σε αυτό που αποκάλεσε πνευματικές-συναισθηματικές πτυχές των πάρκων και της ερημιάς και αντιστάθηκε ανελέητα στον «τουριστικό χαρακτήρα» της Υπηρεσίας Πάρκων, ο οποίος είχε οδηγήσει στην υπερβολική ανάπτυξη των εθνικών πάρκων και την κυριαρχία τους από ιδιώτες παραχωρησιούχους. Αλλά το φάσμα των ζητημάτων στα οποία συμμετείχε ο Άνταμς ήταν εγκυκλοπαιδικό.

Αγωνίστηκε για νέα πάρκα και περιοχές ερημιάς, για το Wilderness Act, για την άγρια Αλάσκα και το αγαπημένο του [Big Sur](#) ακτή της κεντρικής Καλιφόρνιας, για τα πανίσχυρα κοκκινόξυλα, για τα θαλάσσια λιοντάρια και τις βίδρες, καθώς και για καθαρό αέρα και νερό. Υπερασπιστής της ισορροπημένης, περιορισμένης χρήσης των πόρων, ο Άνταμς αγωνίστηκε επίσης ανελέητα ενάντια σε υπερκατασκευασμένους αυτοκινητόδρομους, διαφημιστικές πινακίδες και κάθε είδους περιβαλλοντική βλακεία και μυωπία. Ωστόσο, αντιμετώπιζε πάντα τους αντιπάλους του με σεβασμό και ευγένεια.

Παρόλο που η ερημιά και το περιβάλλον ήταν τα μεγάλα πάθη του, η φωτογραφία ήταν το κάλεσμα του, το πιο υψηλό επίπεδο, ο λόγος ύπαρξής του. Ο Άνταμς δεν έκανε ποτέ μια δημιουργική φωτογραφία ειδικά για περιβαλλοντικούς σκοπούς. Στις 12 Απριλίου 1977 έγραψε στον εκδότη του, Tim Hill, «Ξέρω ότι θα με τιμωρήσει μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων σήμερα, αλλά εκπαιδεύτηκα να υποθέσω ότι η τέχνη σχετίζεται με την άπιαστη ποιότητα της ομορφιάς και ότι ο σκοπός της τέχνης ήταν αφορούσε την ανύψωση του πνεύματος (φρικτή βικτοριανή αντίληψη !!) »Ο Άνταμς συχνά επικρίθηκε για την αποτυχία να συμπεριλάβει ανθρώπους ή στοιχεία «ανθρωπιάς» στις φωτογραφίες του τοπίου. Ο σπουδαίος Γάλλος φωτογράφος Henri Cartier-Bresson έκανε το γνωστό σχόλιο ότι «ο κόσμος καταρρέει και όλες οι φωτογραφίες του Άνταμς και του Γουέστον είναι βράχοι και δέντρα» (παρατίθεται από τους Adams, Oral History, Univ. Of Calif., Berkeley, σελ. . 498).Οι

αναθεωρητές συχνά χαρακτηρίζουν τον Adams ως φωτογράφο μιας εξιδανικευμένης ερημιάς που δεν υπάρχει πια. Αντίθετα, τα μέρη που φωτογράφησε ο Άνταμς είναι, με ελάχιστες εξαιρέσεις, ακριβώς εκείνες οι περιοχές της ερημιάς και του πάρκου που διατηρήθηκαν για πάντα. Υπάρχει μια τεράστια ποσότητα αληθινής και πραγματικά προστατευόμενης ερημιάς στην Αμερική, μεγάλο μέρος της οποίας σώθηκε λόγω των προσπαθειών του Άνταμς και των συναδέλφων του.

Βλέποντας σε ένα πιο παραδοσιακό πλαίσιο ιστορίας της τέχνης, ο Άνταμς ήταν η τελευταία και καθοριστική φιγούρα στη ρομαντική παράδοση της αμερικανικής ζωγραφικής και φωτογραφίας τοπίου του δέκατου ένατου αιώνα. Ο Άνταμς ισχυριζόταν πάντοτε ότι δεν "επηρεάστηκε", αλλά, συνειδητά ή ασυνείδητα, ήταν σταθερά στην παράδοση των Τόμας Κόουλ, Φρέντερικ Τσώρτς, Άλμπερτ Μπίερσταντ, Κάρλτον Γουότκινς και Έντβερντ Μάιμπριτζ. Wastan ο άμεσος φιλοσοφικός κληρονόμος των Αμερικανών Υπερφυσιακών Ralph Waldo Emerson, Henry David Thoreau και John Muir.

Μεγάλωσε σε μια εποχή και τόπο όπου ο ζεϊγκίστας του σχηματίστηκε από την προεδρία του Θεόδωρου Ρούσβελτ και τον «μυώδη» αμερικανισμό, από τη διαδεδομένη αίσθηση του προφανούς πεπρωμένου και την αντίληψη ότι ο ευρωπαϊκός πολιτισμός επανεφευρέθηκε - πολύ προς το καλύτερο - στην νέο έθνος και, ιδιαίτερα, στη νέα Δύση. Ο Άνταμς πέθανε στο Μοντερέι, Καλιφόρνια.

"Ansel με τον Jimmy και Rosalynn Carter με το Yosemite Book", 11/6/79, ευγενική προσφορά του John Sexton (δεξιά)

Όπως αναφέρει ο John Swarkowski στην εισαγωγή του Adams's Classic Images (1985), «Η αγάπη που έριξαν οι Αμερικανοί για το έργο και το

πρόσωπο του Άνσελ Άνταμς στα γηρατειά του και που συνέχισαν να εκφράζουν με αμείωτο ενθουσιασμό από το θάνατό του, είναι ένα εξαιρετικό φαινόμενο, ίσως και απaráμιλλο στην ανταπόκριση της χώρας μας σε έναν εικαστικό καλλιτέχνη »(σελ. 5). Γιατί να είναι έτσι; Τι προκάλεσε αυτή την αξιοσημείωτη ανταπόκριση; Η θεματολογία του Άνταμς, η υπέροχη φυσική ομορφιά της Δύσης, ήταν απολύτως, αναμφίβολα αμερικανική, και το όργανο που επέλεξε, η κάμερα, ήταν ένα πεμπτουσιακό τεχνούργημα του πολιτισμού του εικοστού αιώνα. Wastan ευλογημένος με μια ασυνήθιστα γενναιόδωρη, χαρισματική προσωπικότητα και η μεγάλη πίστη του στους ανθρώπους και την ανθρώπινη φύση ανταμείφθηκε άφθονα.

Ο Άνταμς διοχέτευσε τις ενέργειές του με τρόπους που εξυπηρετούσαν τους συμπολίτες του,προσωποποιήθηκε στη δια βίου προσπάθειά του να διατηρήσει την αμερικανική ερημιά. Πάνω απ 'όλα, η φιλοσοφία και η αισιοδοξία του Άνταμς χτύπησαν την εθνική ψυχή. Περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο Αμερικανό με επιρροή στην εποχή του, ο Άνταμς πίστευε τόσο στη δυνατότητα όσο και στην πιθανότητα να ζήσει η ανθρωπότητα σε αρμονία και ισορροπία με το περιβάλλον της. Είναι δύσκολο να φανταστούμε τον Άνσελ Άνταμς να συμβαίνει σε μια ευρωπαϊκή χώρα ή πολιτισμό και εξίσου δύσκολο να προσελκύσει έναν καλλιτέχνη πιο εντελώς Αμερικανό, είτε στην τέχνη της προσωπικότητας.

Είναι δύσκολο να φανταστούμε τον Άνσελ Άνταμς να συμβαίνει σε μια ευρωπαϊκή χώρα ή πολιτισμό και εξίσου δύσκολο να προσελκύσει έναν καλλιτέχνη πιο εντελώς Αμερικανό, είτε στην τέχνη της προσωπικότητας.Είναι δύσκολο να φανταστούμε τον Άνσελ Άνταμς να συμβαίνει σε μια ευρωπαϊκή χώρα ή πολιτισμό και εξίσου δύσκολο να προσελκύσει έναν καλλιτέχνη πιο εντελώς Αμερικανό, είτε στην τέχνη της προσωπικότητας.

Το τεράστιο αρχείο των εγγράφων, αναμνηστικών, αλληλογραφίας, αρνητικών και πολλών «ωραίων» φωτογραφικών εκτυπώσεων του Adams, καθώς και πολυάριθμων «έργων» ή αποδεικτικών εκτυπώσεων, βρίσκονται στο [Κέντρο Δημιουργικής Φωτογραφίας John P. Schaefer στο Πανεπιστήμιο της Αριζόνα, Tucson](#) Το Ένα μέρος των εγγράφων του που σχετίζονται με το Sierra Club βρίσκονται στη Βιβλιοθήκη Bancroft στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια, Μπέρκλεϋ. Άντελς Άνταμς Άνταμς: Μια αυτοβιογραφία (1985) ήταν ημιτελής τη στιγμή του θανάτου του και στη συνέχεια ολοκληρώθηκε από τη Mary Street Alinder, την εκδότρια του. Μια Αυτοβιογραφία προσφέρει μια κάπως ροζ και επιλεκτική άποψη της ζωής του Άνταμς. Μια επιλογή αλληλογραφίας, Γράμματα και Εικόνες (1988), περιέχει ένα μικρό αλλά ενδιαφέρον κλάσμα των 100.000

επιστολών και καρτών που έγραψε ο Άνταμς κατά τη διάρκεια της ζωής του. Έγραψε και συνέβαλε φωτογραφίες σε εκατοντάδες άρθρα και κριτικές από το 1922 έως το 1984. Δημοσίευσε οκτώ χαρτοφυλάκια πρωτότυπων φωτογραφικών εκτυπώσεων (1927, 1948, 1950, 1960, 1963, 1970, 1974, 1976). Σχεδόν τέσσερις δεκάδες βιβλία φέρουν το όνομα του Άνταμς ως συγγραφέα και/ή καλλιτέχνη. Αυτά που δεν αναφέρονται σε αυτό το άρθρο περιλαμβάνουν τη Σιέρα Νεβάδα: Το μονοπάτι του John Muir (1938). Michael and Anne in Yosemite Valley (1941). Born Free and Equal (1944). Εικονογραφημένος οδηγός για την κοιλάδα Yosemite (1946). Κάμερα και φακός (1948). Το αρνητικό (1948). Yosemite and the High Sierra (1948). The Print (1950); Η κάμερα μου στην κοιλάδα Yosemite (1950). Η κάμερα μου στα εθνικά πάρκα (1950). Η Χώρα της Μικρής Βροχής (1950, νέα εκδ. Με τις φωτογραφίες του Άνταμς). Natural Light Photography (1952); Κοιλάδα του Θανάτου (1954). Mission San Xavier del Bac (1954). Ο Διαγωνισμός της Ιστορίας στη Βόρεια Καλιφόρνια (1954). Φωτογραφία τεχνητού φωτός (1956); Τα Νησιά της Χαβάης (1958). Yosemite Valley (1959) · Death Valley and the Creek Called Furnace (1962). These We Inherit: The Parklands of America (1962). Εγχειρίδιο φωτογραφίας Polaroid Land (1963). Εισαγωγή στη Χαβάη (1964). Fiat Lux: The University of California (1967). The Tetons and the Yellowstone (1970). Ansel Adams (1972); Singular Images (1974); Ansel Adams: Εικόνες 1923-1974 (1974) · Φωτογραφίες του Νοτιοδυτικού (1976). Τα χαρτοφυλάκια του Άνσελ Άνταμς (1977). Polaroid Land Photography (1978); Yosemite and the Range of Light (1979). μια νέα τεχνική σειρά, συμπεριλαμβανομένων των The Camera (1980), The Negative (1981) και The Print (1983). Παραδείγματα: Η δημιουργία 40 φωτογραφιών (1983). και, μετά θάνατον, Andrea G. Stillman, εκδ., The American Wilderness (1990) · Stillman and William A. Turnage, εκδ. Τα Εθνικά μας Πάρκα (1992). Harry Callahan, επιμ., Ansel Adams in Color (1993) · και Stillman, εκδ., Ansel Adams: Yosemite and the High Sierra (1994). Πάνω από μια δεκαετία μετά το θάνατό του, δεν υπήρχε ακόμη βιογραφία που να καλύπτει ολόκληρη τη ζωή του. Νάνσι Νιούχαλ, Άνσελ Άνταμς: Το Eloquent Light (1963), είναι μια σχετικά σύντομη και λατρευτική βιογραφία των πρώτων τριάντα έξι ετών του Adams, γραμμένη με μεράκι και διορατικότητα, καθώς και η πλήρης συνεργασία του Adams.

[Άνσελ Άνταμς, φωτογράφος](#)

Στο "Ansel Adams, Family, and Friends"

[Ansel Adams: Ο ρόλος του καλλιτέχνη στο περιβαλλοντικό κίνημα](#)

Στο "Ansel Adams, Family, and Friends"

